

hrbet komunizmu ter se vrnil v naročje katolicizma.

Ime mu je Henrik Matorassa. Domočina mu je Španija. Ko se je lansko leto odpovedal komunizmu ter se sprepobnil k dejavnemu katolicizmu, je to vzbudilo veliko zanimanje javnosti, ki je navajala razne razloge za njegov korak. To je Matorassa prisililo, da je sam navedel v javnosti prave razloge svojega preroda. Med drugim je izjavil: »Moja mlada, ognjevit duša je hrepela kvišku, da vodi boj za vzvišene ideale. Kar pa me je obdajalo v komunističnih vrstah, je vse bilo nizko. Prej sem upal, da more marksistični materializem rešiti socialno vprašanje. Prevenil pa sem se, da tega ne more storiti. Niti v ljubezni svoje soproge niti v ljubezni do otroka nisem našel tega, po čemer mi je hrepela duša. Mislim sem že na samomor.

Takrat pa so me povabili na svoj stanek spiritisti. Smejal sem se komedijam, ki sem jih tam videl. Ko mi je potem prišla v roke knjižica, ki sem v njej našel besedo »Bog«, me je globoko pretreslo. Pred očmi mi je vstala mladost, cerkev in bogoslužje. Celo noč sem mislil samo o tem in drugi dan sem kupil sv. pismo. Začel sem ga čitati in naenkrat je pred mojimi očmi zasijala resnica. Tukaj je rešenje vprašanja o socialni pravičnosti. Imel pa sem še mnogo dvomov in ugovorov. Razgovarjal sem se z nekim starejšim duhovnikom, ki mi je svetoval, naj se z vso vnetost svoje duše v molitvi obrnem do križanega Zveličarja, da me reši mojih bolí. Nekoliko dni sem molil in sem to dosegel, da sem šel s svojo soprogo v cerkev ter poslušal verske resnice.

V katoliškem nauku sem našel vir, ki je ugasil mojo žejo in pomiril mojo težnjo, da osvobodim trpine. V tem nauku sem našel najostrejšo obsodbo in strašne kazni za tiste, ki izkoriščajo delavce. 11. maja 1934 sem se dal cer-

kveno poročiti s svojo ženo, s katero sem do tedaj neporočen živel. 16. maja sem proglasil v časnikih, da se odpovem vsem zmotam in zablodam in sem povabil svoje sodruge, da gredo za menoj. Obenem sem objavil, da stopim v vrste borcev za katoliške delavske organizacije. Storil sem to in od takrat raste moje navdušenje in prepričanje, da je to edina pot, ki vodi do rešitve človeškega rodu.»

*

Sv. Lovrenc na Pohorju. »Slov. Gospodar«, ki je kot zvest prijatelj krščansko-narodne prosvete izčrpno poročal o ustanovnem zborovanju tukajšnjega Kmečkega bralnega društva v novembru 1885, zabeležuje s simpatičnim poročilom tudi proslavo njegovega 50 letnega jubileja. Vršila se je 27. oktobra ob lepem vremenu, ki je po celotedenskem deževanju razvedrilo in posvečilo tudi duha človeškega. Predsednik Prosv. zveze dr. Hohnjec je s poljudno izrazitimi besedami obrazil zgodovino naše prosvete pred in po svetovni vojni ter nujno priporočal društvu, da izpolnjuje in izvršuje Slomškovo prosvetno sporočilo, ki si ga je takoj izpočetka izbralo za vodilo. Nato je s primernimi spemnimi besedami izročil diplomu častnega članstva 4 možem, ki jih je društvo ob tej svečanosti prilikoli odlikovalo: za krščansko prosveto navdušeno in požrtvovalno delujočemu domačemu župniku Janezu Oblaku, šentpeterskemu župniku Ivanu Rancigaju, nekdanjemu šentlovenskemu kaplanu radi njegovih izrednih zaslug ob zgraditvi društvenega doma, Ivanu Pišingerju kot zvestemu prijatelju društva od njegovega početka in Romanu Pušnjaku, očetu dveh gospodov kaplanov, ki je že celo vrsto let predsednik društva ter je bodisi sam bodisi v zvezi s svojima vrliima sinovoma mnogo storil za prosep krščanske prosvete. Člani društva so prav dobro na odru proizvedli zanimivo gledališko igro »Podrti križ«, ki jo je iz češčine prevedel domači g. župnik Oblak. Igro je režiral navdušen in nadvse požrtvovalno delujoči prosvetni delavec učitelj Petrun, ki je tudi izveščal in vodil pevski zbor, ki nam je prav živahno in spretno

dobite tableto Aspirina
Varujte se ponaredbi! Na
vsaki tableti je utisnjen
Bayerjev križ.

zapel nekaj težkih pevskih točk. Med odmori je pod njegovim vodstvom sviral tamburaški zbor. Bila je v celoti proslava, dostojna zlatnega prosvetnega jubileja. Naj bi bralno društvo po priporočni Slomškega, čigar prosvetnemu vodilu se je izročilo, tudi v bodoče blagonsko darovalo za dobrobit in napredek slovenskega ljudstva!

Teharje. Letošnjo sezono otvori pri nas Dekliški krožek Prosvetnega društva, ki bode vprizoril v nedeljo dne 3. novembra in ponovil v nedeljo dne 10. novembra ob treh popoldne v društveni dvorani na Teharjih dva lepi igr. Čisti dobiček je namenjen za strokovni pouk naših deklet, ki se vadijo v naši društveni sobi ročnih del in šivanja, zato pridite v obilnem številu! — Za naslednjo prireditev pripravlja Prosvetno društvo Medvedovega »Črnošolca«, člani Ljudske knjižnice pa lepo ljudsko igro »Črna žena«. — Za dolge zimske večere priporočamo, da si izposojujete knjige iz Ljudske knjižnice na Teharjih, katera posluje vsako nedeljo v društveni dvo-

pri mestu Makale južno od Aduke na severni fronti na izvidniškem poletu zadeto od 4 strelcov. Zanimivo je to, da so obstreljevali letalo baš tam, kjer so čete abesinskega predajnika rasa Gukše, ki je prejel s svojo telesno stražo k Italijanom in je italijanski kandidat za abes. prestol.

Družba, ki upravlja Sueški prekop,

javlja, da so prepeljali doslej Italijani skozi kanal 200.000 mož. Vrnili so se po prekopu iz Abesinije 6000 bolnih in ranjenih. Za vsako ladjo, ki plove skozi Suez, plača Italija 3000 funtov šterlingov pristojbine. Doslej so izplačali Italijani Angležem za prevoz čet skozi prekop 750 tisoč

Lavison, ko sta se napravljala za nadaljno pot. »Samo par ur te bom vlekel; če bova zopet počivala nekaj časa, boš spet dober pri nogah.«

Franc se je branil odločno: »Nočem, da se mučiš z menoj, prijatelj; nočem in nočem! Se še bom pehal naprej na lastnih nogah.«

Da bi pa tudi dokazal istino svojih besed, je hotel napraviti za poskušnjo par korakov, a se je zvalil v sneg.

Lavison je priskočil, ga pobral, položil na ročne sani, zavil ter povezal tovor.

»Peljal se boš«, je zapovedal. »Še boš rabil moč, ko te tudi jaz ne bom mogel več vleči.«

Opetekaje se od lastne utrujenosti, je potegnil za motvoz, za katerega so bile privezane sani, in se zgubil v noč.

Lavison sam je že bil oslavljen radi gladu. Njegova pred kratkem zaceljena noga ga je bolela, grozna zima je majala njegove moči in pri vseh teh nadlogah je še moral vleči znatno obtežene in natovorjene sani. Neskončnost se mu je dozdeval pot pred njim... Njegova dolgoletna izkušnja mu je napovedovala glasno, da ne bosta nikdar dosegla s tovarišem cilja. Kljub grozni

zavesti je stisnil zobe in se otresel v obup ga tirajočih misli. Naprej, zmiraj naprej, dokler še bo preostalo količkaj moči...

Lavisonu se je dozdevalo, kakor bi ne bila tema več tolikanj neprodinna nego poprej. Razložil je že sani in tovariša na njih. Tu in tam so se tudi pojavljale temne sence ob straneh, ki so se dvigale iznad snega in so morale biti očitno sive skale.

Na neznatni vzboklini je postal za-par trenutkov, snel rokavico ter otipal uro. Deset. To-rej se je danilo. Bila sta skoro 20 ur nepretrgoma na potu.

Tudi vihar je popuščal. V podečih se oblakih je bilo videti tu in tam večje predore. Ali gre samo za kratek odmor strašnega blizzarda, ali za popolen prekin, Lavison ni mogel reči, vendar se je čutil znatno ojačenega že vsled slabotnega dnevnega svetlikanja. Nov up ga je navdajal. Pogled na sani mu je razodel, da tovariš spi. Njegova stara odeja je do onemoglosti izčrpanemu prijatelju pripomogla, da se je ogrel in ga je premagal spanec. Prav tako!

Lavison je že bil skoraj čisto po vzbočku na-

rani. V zadnjem času se je na novo preuredila in nabavila lepo število novih knjig. Izposojuje tudi priljubljene Karl Mayeve knjige, katerih je v knjižnici že 17 dosedaj izišlih knjig. Dobite pa tudi druge najnovejše lepe knjige.

Hoče. Že precej časa se opaža, da brezvestni zločinci ne pustijo v miru niti mrtvih in kraje s pokopališča cvetlice, okraske, sploh vse, kar se da odnesti, tako da so nekateri grobovi naravnost opustošeni. To je vse obsodbe vredna brezvestnost. Žalostno je, ako že nedolžne cvetlice na grobovih naših rajnih niso več varne pred tatinskimi zlikovci. Pristojno varnostno oblast pozivamo, da posveti več pozornosti tem žalostnim pojavom.

Selnica ob Dravi. Bratovska nedelja. Naša bratovščina (živega rožnega venca za verne duše), znana po Slovenskem Štajerskem in tudi po sosednjih pokrajinah, obhaja svoj praznik v nedeljo, 3. novembra. Pridite, ki vam je mar vaš dušni blagor in blagor naših rajnih!

Sv. Trojica v Slov. gor. Najnovejše! Magnati padajo. — Tudi pri Sv. Trojici v Slov. gor. v trgu padajo. Dolgo vrsto let so se šopirili in košatili, koristili pa nič. Rasti so hoteli do neba. Toda, kdor previsoko leta, nizko pade. Divje kostanje mislim, ki so v trgu zavzemali samo prostor in ovirali promet, koristili pa tržanom niso prav nič. Trški olupševalni odbor je pametno ravnal, da jih je obsodil na smrt pod sekuro. Osem jih je padlo pretečeni teden, druge pa čaka ista usoda prihodnje dni. Žalovali bodo za njimi, mogoče, samo »štandnarje«, ki so ob sejmi in shodih romarjev v njihovi senci prodajali svoje blago in si ohlajali od kričanja razgreta grla. Tržani pa bodo veseli, ker bodo pridobili v trgu na prostoru pa tudi na izkupičku, ker se bo lahko postavilo več stojnic. Trg sam pa bo dobil vse lepše lice, kakor ga je imel do sedaj pa tudi bolj privlačno moč za izletnike in romarje.

Sv. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo v Št. Andražu pri Velenju ponovi splošno željo občinstva dne 3. novembra narodno igro »Črna žena«. Vsi prijazno vabljeni posebej pa še tisti, ki se prve prireditve niste mogli udeležiti.

Črna gora. (Od kedaj: »Ptujška gora?«) Pred kratkim sem kot »Črnogorski rojak« obiskal svoj rojstni kraj, kjer sem tamošnjega dolgoletnega trgovca vprašal, zakaj in kdaj se je prvotno ime »Črna gora« prelevilo v »Ptujško goro«, dasi nima ta trg s Ptujem nikake zgodovinske zveze, ker je oddaljen od tega mesta 12 km, in tamošnja »Ptujška gora« se pa imenuje »Mestni hrib« ter sem zvedel, da je to ime prevrgel prejšnji g. župan Peče in predložil to novo ime okrajnemu glavarstvu, katero si je ta predlog potem tudi osvojilo. Da se pa kar tebi nič in meni nič premetujejo naša stara krajevna imena, to pa vendar ne gre in mi tudi ne živimo več ne pod Italijani in ne več pod Madžari, katerim služi kot posebna slast, ako osebna kakor tudi krajevna imena čimbolj Slovencem izpačijo in bi bil okrajni glavar lahko kratkim potom gotovo zvedel, kako se glasi pristno in zgodovinsko ime tega kraja. Pravilno ime je pa »Črna gora« in ima radi tega to ime že v naravi, ker tvori gora velikansko »čera« žrneljščka, laporja ali sprimeka, ki se rabi za žrnlje, in ima na najvišji točki te čeri veliko cerkev, odnosno prejšnji tabor. Ta gora ima izredno znamenitost, ker ima kar na temenu te čeri pet pramenov vode, kar je nenavadno, ker ti v največji suši tudi ne presihajo, kar se mora priznati kot posebni dar narave, kjer najdejo na tisoče šteti romarji tudi vedno dovolj pitne vode prve kakovosti. Nek duhovnik, ki je svoj čas prepotoval goro Sinaj, je vrh tega ugotovil, da vlada tukaj popolnoma isto vodno razmerje, kakor na gori Horeb, o kateri je iz sv. pisma znano, da je tam Mozes iz skale privabil več pramenov vode s svojo palico. Res je sicer, da so nekateri, ki niso poznali pojma »čera«, v slovenščini začeli pisati »Črna gora« in je ta napaka celo prešla v napise starih cerkvenih zastav, toda ona lična gora na Moravskem, katera

tudi stoji na ogromni čeri, se istotako v češčini glasi kot »Černa hora« (gora), kajti v slovenščini so besede »črna« in »čera« popolnoma različne jezikovne tvorbe. Ker pa sedaj naša vlada stremi za tem, da ostane narodu vse nedotakljivo, kar je njegova last, upajmo, da bo v doglednem času naša »Črna gora« zopet dobila svoje staro zgodovinsko ime, in to ime tudi ni nikaka novotarija ali izmišljotina, kajti tukajšnji letopisec Karol Goldner je že leta 1855, dasi je bil trd Nemec, vedno le rabil ime »Črna gora«, ako je kaj objavil iz našega trga v Gradcu v časopisu: »Der Aufmerksame«. — Takih krajepisnih nestvorov se je pri nas precej vteplo in bi bilo umestno s časom vse ono spraviti v sklad z zgodovino kakor jezikoslovno, kar se je pokazalo kot napačno, čeprav se tudi naravni čut naroda temu protivi. — Davorin Žunkovič.

Ljutomer. Praznik vseh svetnikov bomo letos v Ljutomeru slovesno praznovali. Pred procesijo bomo namreč najprej blagoslovili spominsko ploščo v svetovni vojni padlim vojakom naše fare. Plošča je vzdignjena na sprednji strani cerkve, nasproti kapeli sv. Florijana. Plošča je iz mostarskega granita. Na plošči je vrezanih 150 imen, toliko jih je padlo iz naše fare v svetovni vojni. Zlate črke je izdelal kamnosek g. Močnik iz Murske Sobote. Na ta način je odbor najlepše rešil vprašanje spomenika padlim vojakom. Po blagoslovitvi gre procesija na pokopališče, kjer bo najprej blagoslovljen novi veliki križ, ki je iz železobetona. Vse sedaj živeče farane bo preživel. Nato bodo sledile molitve za rajne. Pokopališče je letos na novo preurejeno, da na poteh ne bo več tako blato kot je bilo prejšnja leta. Pokopava se po določenem načrtu, da bo tako pokopališče sčasoma dobilo spodobno obliko. Opomba: Tudi na pokopališču velja 7. božja zapoved, ki se glasi: ne kradi! — Trgatev v ljutomerskih gorcih še vedno ni končana. V gosposkih vinogradih imajo trgati še za cel teden. Zadnje dneve je vreme nagajalo. — Prosvetno društvo ima 10. nov. po osmi maši svoj redni občni zbor. Opozorjamo že danes vse člane, pa tudi nečlane, ki ob tej priliki lahko pristopijo.

vzdol, ko je zadel nenadoma z naprej nagnjeno glavo ob oviro. Pogledal je in prepoznal, da mu zapira pot s snegom obložena smreka. Neverjetno! Snel je z glave kapuco in pogledal med vejami proti vrhu. Ne, v tem slučaju ni šlo za črno okameneli preostanek predzgodovinske dobe, ampak za pravo, živo smreko; četudi so jo zveržili viharji na vse strani. Vse veje smreke so kazale proti jugu. Morala sta že doseči mejo, v kateri raste živo drevje!

Med tem, ko si je drgnil orjak opraskano čelo, je prepoznal dalje spodaj še več pritlikavih smrek in celo majhne skupine; stare, vojno preizkušene frontne bojovnike rastlinstva.

Spodaj pod varstvom skupine dreves je obstal, da bi določil, kje da je. Obrežje reke Northumbria je bilo mogoče še oddaljeno 15 km. Pa morda je že tudi v temi prekoračil reko, ne da bi se bil zavedel. Sklenil je, da se bo držal za naprej še bolj južno, nato pa sledil s pomočjo kompasa vzhodni smeri ob robu jezera, ker tamkaj nekje je moral zadeti na posamezne ter samotne iskalce zlata. Če bi že le ne bil tako izčrpan.

Obstanek sani je zbudil Franca. Zravnil se je v sedeči položaj in gledal radovedno okrog sebe.

»Kje sva, Lavison?«

»V pokrajini dreves.«

»Kako daleč še je do človeških bivališč?«

»Tako kakih 25 km«, je lagal.

Franco je vzdihnil prsenečeno — veselo. Pozabil je na slabost, vrgel odejo s sebe ter skušal vstati. Zastonj! Šele potem, ko se je oprijel za deblo drevesa, je bilo videti, da mu bo uspelo, pa se je zgrudil koj po prvem koraku. Lavison mu je priskočil na pomoč, vendar ga je tovariš odrinil, kakor hitro je zopet stal po koncu.

»Bom že, Lavison... Šel bom sam...«

»Dobro. Vsekako je vredno, da poskusiš.«

Ponudil mu je roko in ga podprl. Tekom prvih minut se je spotikal neprestano, in bi ne mogel nikamor brez prijateljeve pomoči. Obča otrplost se je polagoma umikala iz udov in ko sta prekobacala poldrugi kilometer, se je že lahko obdržal sam na nogah.

Dalje sledi.

funtov sterlingov (to je okroglo 200 milj. Din).

Ras Nasibu,

vrhovni poveljnik abesinskih čet na južni fronti v pokrajini Ogaden, se je zgražal nad italijanskim bombardiranjem mesta Tafarekatan, kjer so pobile bombe več sto žensk in otrok. Po ravno omenjenem bombardiranju je rekel Nasibu: »Italijani ne bodo nikoli zavzeli Abesinije, če tudi nas pobijejo do zadnjega moža. Če bi prodrli do prepada pred glavnim mestom v Ogadenu, Harar, Hararja sama ne bodo dobili. Abesinci smo imeli zgube v bojih pri studencu Ual-ual in pri Gerlogubi, vendar se držimo dobro.«